

Arrest

nr. 42 709 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DOOSSELAERE, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 november 2009.

1.3. Op 25 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ain Defla, doch uw hele leven in Oran te hebben gewoond. U bent Arabier en hebt de Algerijnse nationaliteit. In 2006 leerde u op een huwelijksfeest Z.(...) M.(...) (OV 6.452.428 en CG 09/15055) kennen, u vond haar sympathiek en liet haar via een ander meisje uw telefoonnummer weten. Jullie belden elkaar vervolgens gedurende ongeveer een maand, waarna jullie ongeveer twee maanden lang geen contact meer hadden. Z.(...), die voorheen de telefoon van haar zus had gebruikt, kocht dan een eigen telefoon en jullie spraken een viertal keer af in een café in het centrum van de stad. Jullie waren zeer voorzichtig omdat u de vier broers van Z.(...) vreesde, die waren immers sinds het overlijden van Z.(...)'s vader voor haar verantwoordelijk. Gedurende de eerste vijf maanden van 2007 ontmoetten jullie mekaar in de woning van uw vriend, B.(...), en hadden tweemaal seksuele betrekkingen. U bracht uw moeder van uw relatie op de hoogte en ze was hiertegen niet persé gekant. Toen Z.(...) een vijftal maanden zwanger was, stond ze plots op uw werkplek en vertelde ze u het nieuws. A.(...), uw zakenpartner, bracht jullie daarop naar Shtaibou. Hij kende daar, via een vriend, iemand die jullie een appartement kon verhuren. Jullie mochten daar blijven op voorwaarde dat jullie religieus zouden huwen. A.(...) en die vriend, wiens naam u onbekend is, gingen op zoek naar een imam om het huwelijk te voltrekken. Bij hun terugkeer werden ze, behalve door de imam, door nog een onbekend persoon vergezeld en die onbekende en A.(...) waren de getuigen bij jullie huwelijk. Na jullie huwelijk kwamen de broers van uw echtgenote naar uw werkplek, toen ze u daar aantreffen kwam het tot een handgemeen waarbij u gewond raakte. Omwille van uw echtgenote legde u geen klacht neer en ging u niet meer naar uw werk. U werd vervolgens een keer per week opgezocht door uw zakenpartner die u uw aandeel in de winst uitbetaalde. Op het moment dat uw echtgenote naar het ziekenhuis ging om te bevallen, stuitte ze daar op twee van haar vroegere buurvrouwen en u veronderstelt dat deze vrouwen Z.(...)'s familie op de hoogte brachten. Toen uw vrouw u enige tijd later meedeelde dat men jullie pasgeboren dochter had proberen te ontvoeren, meende u dat uw schoonbroers hiervoor verantwoordelijk waren. Omdat personeel van het ziekenhuis u meedeelde dat zij de zaak in handen had genomen, dienden u en uw echtgenote geen klacht neer. Aangezien uw aandeel in de winst van uw zaak intussen zienderogen terugliep meende u dat uw partner zelf het geld op zak stak. U confronteerde hem met uw vermoedens, liet hem verstaan dat dit zo niet verder kon en dat u het kapitaal dat u in de zaak had gestoken terugwilde en hem uw plaats op de markt zou laten. Uw partner was met het voorstel opgezet en hielp u later een reisagent te contacteren omdat jullie niet in Shtaibou konden blijven wonen. Immers, uw schoonbroers waren verschillende keren aan de deur geweest, doch werden afgewimpeld door jullie verhuurster. Ze gaf jullie wel te verstaan dat het wenselijk was dat jullie het huis zouden verlaten. U meent dat eventueel de bewakers van het ziekenhuis zich hebben laten omkopen om jullie adres te geven. Uw vrouw was intussen zwanger van jullie tweede kindje. Via A.(...) kwam u in contact met ene A.(...), die als navigator op een schip werkte. Hij sluisde jullie in een auto aan boord van een schip. In Allicante (Spanje) aangekomen troffen jullie daar een vrouw die jullie ook al op de boot hadden gezien en zij en haar echtgenoot namen jullie mee naar Parijs, waar ze voor jullie treintickets kocht waarmee jullie naar België spoorden. Op 26 juni 2009 vroegen jullie asiel aan. Sinds uw verblijf in België hebt u geen contact meer met personen in Algerije.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven gezien er zich tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote een aantal frappante contradicties voordoen.

Zo verklaarde u dat u op een huwelijksfeest kennismaakte met uw huidige echtgenote. Op datzelfde feest zou u uw telefoonnummer aan **een ander meisje** hebben gegeven dat op **haar beurt uw nummer dan weer doorgaf** aan uw geliefde (CGVS p.2). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat **u persoonlijk** haar het nummer gaf, en u was op dat moment **in het gezelschap van een onbekende jonge man** (CGVS vrouw pp. 3, 5). Toen u met de verklaringen van uw echtgenote werd geconfronteerd herhaalde u gewoon uw eerdere verklaringen zonder een uitleg te geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p.6). Gezien de uitwisseling van telefoonnummers aan de grondslag lag van jullie relatie, ondermijnen de vastgestelde contradicties de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie verklaringen.

Voorts verklaarde u verder dat jullie mekaar **ongeveer gedurende een maand** belden en vervolgens een tweetal maanden geen contact meer hebben gehad (CGVS p.3). Uw echtgenote

verklaarde daarentegen dat jullie mekaar **een viertal maanden** belden alvorens een tweetal maanden geen contact meer te hebben. Ze verduidelijkte dit door te stellen dat jullie elkaar einde 2006 op het huwelijksfeest hadden leren kennen en vervolgens tot april-mei 2007 telefonisch contact hadden (CGVS vrouw p.3). U hierop gewezen meende u dat de weken voorbij gaan en dat u het zich allemaal niet meer zo precies herinnert (CGVS p.4). Het CGVS kan begrijpen dat jullie niet exact de periode kunnen benoemen binnen dewelke jullie telefonisch contact zouden hebben gehad, doch het verschil tussen één maand én vier maanden is niet onaanzienlijk en ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Voorst kunnen er **ernstige bedenkingen worden gemaakt bij jullie verklaringen mekaar 'in het geheim' een viertal keer in een café in het centrum van de stad te hebben ontmoet**. U erop gewezen dat een café in het centrum bezwaarlijk als een discrete plek kan worden bestempeld, verklaarde u dat het een café voor koppels was en dat jullie doorgaans boven op het terras zaten, een plek vanop dewelke u kon zien wie er binnenkwam. U er nogmaals op gewezen dat een dergelijk gedrag niet kan overtuigen, herhaalde u nogmaals dat u kon zien wie er binnenkwam (CGVS p.3). Uw echtgenote er dan op gewezen dat een dergelijk toch wel nonchalant gedrag de nodige verbazing wekt, toch gezien jullie angst voor haar broers, stelde zij dat jullie mekaar daar overdag troffen en dat haar broers op dat moment aan het werk waren. Uw echtgenote er dan nogmaals op gewezen dat deze uitleg nog altijd niet kan overtuigen, stelde zij dat jullie niet gelijktijdig toekwamen en op een ander tijdstip ook weer vertrokken. Andermaal erop gewezen dat deze uitleg nog altijd niet kan overtuigen, voegde uw echtgenote er nog aan toe dat haar broers iets dergelijks toch niet zouden geloven daar ze eigenlijk niet buiten mocht (CGVS vrouw p.4). Reden des te meer om discreter te werk te gaan, wat niet het geval was. Jullie beider uitleg kan totaal niet overtuigen daar jullie zonder al te veel problemen in dit café konden worden aangetroffen door familieleden en/of vrienden zodat jullie relatie zondermeer aan het licht zou komen. Mocht er enig geloof worden gehecht aan het 'geheime' karakter van jullie relatie, is het niet meer dan logisch dat jullie op meer discrete plekken zouden hebben afgesproken en meer omzichtig te werk zouden zijn gegaan, temeer uw echtgenote duidelijk aangeeft dat indien jullie zouden worden betrapt, dit voor haar de dood zou betekenen (CGVS vrouw, p.4).

Voorst stelde u in de loop van **de eerste vijf maanden van 2007** tweemaal seksuele betrekkingen met uw vriendin te hebben gehad. Tussen beide contacten zou er naar uw zeggen **één à anderhalve maand** zijn verlopen (CGVS p.3). Uw echtgenote stelde dat jullie pas **op het einde van 2007** tweemaal seksuele betrekkingen zouden hebben gehad. Ze stelde daarenboven dat er tussen deze beide ontmoetingen maar **een drietal dagen** zouden zijn geweest (CGVS vrouw p.4). U hierop gewezen verklaarde dat uw echtgenote zich moet hebben vergist. U er vervolgens op gewezen dat de discrepantie tussen anderhalve maand en drie dagen te groot is om nog geloofwaardig te zijn, temeer jullie in die periode 'slechts' twee keer met elkaar naar bed waren geweest, stelt u plots zich niets meer van data te herinneren en dat u alles hebt verloren (CGVS p.4). Gezien jullie beiden zeer expliciet waren in jullie aanvankelijke verklaringen kan ook deze uitleg niet overtuigen en doet zulks andermaal afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

In kader van jullie huwelijk verklaarde u dat **A.(...) en een vriend** (die jullie het logement had bezorgd) een imam gingen zoeken. A.(...) en die vriend zouden dan zijn teruggekomen in het gezelschap van een imam en **nog een onbekende** die meegetroond werd door de imam. **Deze onbekende en A.(...)** zouden dan de **getuigen** bij jullie huwelijk zijn geweest (CGVS p.4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat **u en A.(...)** op zoek gingen naar een imam en dat **A.(...) en de echtgenoot (M.(...)) van de verhuurster** getuigen waren bij jullie huwelijk (CGVS vrouw p.4). U hiermee geconfronteerd stelt u dat deze beiden effectief ook aanwezig waren. U zou met A.(...) het huis hebben verlaten op zoek naar een imam maar omdat u er niemand kende zei A.(...) dat hij ging praten met diegene die jullie het appartement had bezorgd. Jullie zouden vervolgens op deze persoon in een café hebben gewacht en deze persoon zou daar zijn toegekomen in het gezelschap van een imam en nog een ander persoon. U dan gevraagd hoe het zat met de getuigen, verklaart u dan dat iedereen die bij de 'Fatiha' aanwezig is, een getuige is en vrouwen hier niet bij zijn toegelaten (CGVS p.4). Gezien u zeer expliciet en eenduidig was in uw eerdere verklaringen en u deze pas aanpast nadat u met de discrepanties werd geconfronteerd, kan uw uitleg weerom niet overtuigen.

Gezien deze discrepanties betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, kan er totaal geen verder geloof worden gehecht aan de door aangehaalde asielmotieven en kan u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Zo ook dient nog aangestipt dat u niet in het bezit bent van enig reis- of identiteitsdocument waardoor uw identiteit, noch uw reisweg kunnen worden geverifieerd. De twee documenten die uw echtgenote toonde hebben betrekking op de gezondheidsstoestand van jullie dochtertje, een gegeven dat hier niet ter discussie staat (CGVS vrouw p.5).

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie

blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van de rechten van verdediging, en de goede rechtsbedeling, eerlijke procedure en tegenspraak als algemene beginselen van het recht, voert verzoeker aan dat verschillende NGO's de slechte omstandigheden benadrukken van de gehoren door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De klachten over het CGVS, ontvangen door de NGO's, worden volgens verzoeker veroorzaakt door het feit dat ambtenaren van het CGVS getraind worden om productief te zijn. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote tijdens het gehoor 8 maanden zwanger en angstig was. Volgens verzoeker vroeg de raadsman van zijn echtgenote om deze reden uitstel van het gehoor naar een latere datum zodat zijn echtgenote in betere omstandigheden zou kunnen worden gehoord. Voorts wijst verzoeker erop dat de beslissing die in zijn hoofde werd genomen zonder meer werd gekopieerd en geplakt om een beslissing te nemen ten aanzien van zijn echtgenote. Verzoeker benadrukt dat het echter de opdracht is van de Commissaris-generaal om de aanvragen die aan hem worden voorgelegd uitvoerig, omstandig en individueel te onderzoeken. Bovendien is het CGVS volgens verzoeker een nagenoeg rechterlijke instelling, wat impliceert dat die in toepassing van de elementaire procesregels moet handelen, zoals de naleving van de tegenspraak en van de lezing van de gehoornota's.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het 4e Protocol van 16 november 1963 en artikel 1 van het 12e Protocol bij het EVRM, wijst verzoeker erop dat ingevolge de aangehaalde artikelen elke staat als opdracht heeft de asielaanvragen geval per geval te onderzoeken. Volgens verzoeker sluit België echter repatriëringsakkoorden met sommige landen, zo ook met Algerije, en bejegt het CGVS asielzoekers anders naargelang ze wel of niet afkomstig zijn van een land waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot. Verzoeker meent dat de asielaanvraag van zijn echtgenote niet ernstig werd onderzocht, louter omwille van haar land van herkomst, en stelt dat de Belgische overheid alvorens zijn verhaal te horen a priori al een negatief oordeel ten aanzien van hem had. Tot slot herhaalt verzoeker dat zijn echtgenote vreest voor haar leven en dat van haar kinderen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst aangezien haar broers haar actief opzoeken en al poogden om het eerste kind te ontvoeren.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat vrees een geestestoestand en geen subjectieve voorwaarde is, en de vaststelling ervan een beoordeling impliceert van de persoonlijkheid van de asielzoeker vermits de reacties van personen niet altijd identiek zijn onder dezelfde omstandigheden. Voorst argumenteert verzoeker dat er tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote geen onderlinge tegenstrijdigheden voorkomen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat er zich tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote een aantal frappante contradicties voordoen omtrent het uitwisselen van telefoonnummers bij hun eerste kennismaking op een huwelijksfeest, de periode tijdens dewelke zij telefonisch contact zouden hebben gehad, het tijdstip waarop zij seksuele betrekkingen zouden hebben gehad, wie samen met A. op zoek zou zijn gegaan naar een imam en wie getuige zou zijn geweest op hun huwelijk. De Commissaris-generaal merkt voorts op dat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij verzoekers verklaringen dat hij zijn echtgenote een viertal keer 'in het

geheim' in een café in het centrum van de stad heeft ontmoet aangezien dit bezwaarlijk als een discrete plek kan worden bestempeld. Tot slot wijst de Commissaris-generaal erop dat verzoeker niet in het bezit is van enig reis- of identiteitsdocument waardoor noch zijn identiteit, noch zijn reisweg kan worden geverifieerd. Op grond van deze vaststellingen concludeerde de Commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven zodat hem de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Inzake subsidiaire bescherming wijst de Commissaris-generaal er nog op dat in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat de situatie er niet van die aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu is bereikt. Aangezien verzoeker betwist dat hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. De Raad stelt vast dat uit de administratieve dossiers van verzoeker en zijn echtgenote geenszins blijkt dat hun raadvrouw om uitstel van het gehoor zou hebben gevraagd omwille van de ver gevorderde zwangerschap van verzoekers echtgenote. Evenmin heeft de raadvrouw enige opmerking gemaakt over deze zwangerschap. Verzoekers beweringen in dit verband vinden derhalve geen steun in de administratieve dossiers en missen feitelijke grondslag.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat er veel klachten zouden bestaan over de gehoren op het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. Uit het administratief dossier kan evenmin worden afgeleid dat er in casu redenen tot klachten zouden zijn. Verzoeker, noch zijn raadvrouw hebben immers opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor op het CGVS.

2.8. Zo verzoeker aanklaagt dat de beslissing die in zijn hoofde werd genomen zonder meer werd gekopieerd en geplakt om de beslissing ten aanzien van zijn echtgenote te motiveren, stelt de Raad vast dat, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde elementen als aangehaald door verzoeker, de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoekers echtgenote een volgbeslissing heeft genomen waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot integraal werden hernomen. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker en zijn echtgenote hun asielaanvraag steunen op dezelfde vluchtmotieven. De Commissaris-generaal heeft, gelet op de verbondenheid van beide asielrelazen, dan ook terecht verwezen naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van verzoeker en de motieven ervan, zodat de motieven die deze beslissing schragen ook de motieven vormen van de beslissing genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote. Dergelijke handelwijze impliceert geenszins dat de asielaanvraag van verzoeksters echtgenote niet ernstig of niet individueel zou zijn onderzocht. De Raad stelt overigens vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de beslissingen ten aanzien van verzoeker én diens echtgenote heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoeker als zijn echtgenote de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en zij nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken konden neerleggen. Dat de asielaanvraag van verzoeker en zijn echtgenote niet op individuele wijze zou zijn beoordeeld, kan derhalve niet worden bijgetreden.

In dit verband merkt de Raad nog op dat ook de loutere bewering dat repatriëringsakkoorden met bepaalde landen ertoe zouden leiden dat asielaanvragen van onderdanen van deze landen per definitie negatief zouden worden beoordeeld, niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Evenmin worden concrete elementen naar voor gebracht waaruit zou kunnen blijken dat de Commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat de bestreden beslissing al principieel zou zijn genomen alvorens verzoeker werd gehoord.

2.9. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven, gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor niet tegensprekelijk was (RvS, 18 maart 2005, 142 379).

2.10. Zo verzoeker de schending aanvoert van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, benadrukt de Raad dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring en geen juridisch bindende kracht heeft (RvS 4 juli 2007, nr. 173 179).

2.11. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131649; RvS 28 april 2004, nr. 130 753; RvS 5 maart 2004, nr. 128 896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1 311).

2.12. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.13. De vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

Daargelaten de in de bestreden beslissing vastgestelde onderlinge tegenstrijdigheden, die overigens correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en niet overtuigend worden weerlegd in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoeker vreest dat zijn schoonbroers wraak zullen nemen omdat hij in het geheim een relatie met hun zus is aangegaan en haar zwanger heeft gemaakt, waarna zij religieus gehuwd zijn. Volgens verzoeker hebben zijn schoonbroers getracht om zijn dochtertje te ontvoeren toen ze pas geboren was, en worden hij en zijn echtgenote door zijn schoonbroers actief opgespoord. Zo deze vervolgingsfeiten al op enige waarheid zouden berusten, dient de Raad vast te stellen dat uit niets blijkt dat de opsporing/vervolging door verzoekers schoonbroers zou zijn ingegeven door één van de vijf hoger aangehaalde motieven bepaald in de Conventie van Genève. Verzoekers voorgehouden problemen zijn van louter familiale aard en hij toont niet aan dat de aangehaalde vervolgingsfeiten het gemeenrechtelijk karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet zou kunnen inroepen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden geboden bij gebrek aan nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij geen klacht neerlegde tegen zijn schoonbroers, noch naar aanleiding van het handgemeen dat hij met hen had op zijn werkplek, noch naar aanleiding van de poging tot

kidnapping van zijn dochter in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5). Verzoeker is van oordeel dat hij geen rechtsbescherming zal kunnen genieten omdat zijn schoonbroers geld en bussen hebben, zij met de universiteit werken, zij kennissen hebben en in zijn land "*de wet van de rijken*" geldt (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5), doch hij brengt hiertoe geen begin van bewijs bij. Zijn oordeel hieromtrent is louter hypothetisch en niet ondersteund door concrete elementen.

2.14. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig document dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoont, en evenmin van reisdocumenten en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. Zo verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij wel degelijk in het bezit is van zijn huwelijksboekje en stelt dat dit als bijlage bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, stelt de Raad vast dat verzoeker louter een franse vertaling van een familieboekje bijbrengt, doch nalaat om tevens het originele familieboekje neer te leggen. Dergelijke vertaling kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een identiteitsdocument of een bewijs van verzoekers huwelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde vertaling op 24 juli 2007 officieel gehuwd zijn door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oran, terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde enkel een religieus huwelijk te zijn aangegaan (verklaring DVZ, vragen 14 en 15). Verder blijkt uit dezelfde vertaling dat verzoekers eerste dochter geboren is te Oran op 26 juli 2008. Ook dit kan niet gerijmd worden met verzoekers bewering dat zijn echtgenote vijf maanden zwanger was op het ogenblik van hun huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.16. In fine vraagt verzoeker hem in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat inzake verzoekers vluchtmotieven werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat zijn voorgehouden problemen van louter familiale aard zijn en hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van redenen voorzien in de Conventie van Genève de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat de situatie er niet van die aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict. Deze analyse wordt door verzoeker niet betwist zodat deze door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS